

A sötét – senki sem látta – élt.

Fekete volt minden. Két hang beszélgetett. Az egyik a sötétből – a másik a sötétből szólt.
Mozdulatlan volt – a tér.

- Tudod ők furcsák.
- Nem.
- Pedig azok.
- Olyan kicsit-
- Olyanok-

Fölbúgott a sötét. Egy pillanatig vártak.

- Összekapcsolódnak, összefonódnak, átkarolják, lehúzzák egymást-
- Egyik a másikba –
- Beleépül, osztódik – terjed-
- Egyik a másikba –
- Éreznek –
- Éreznek, mi az?

Egyenletesen dobolt az anyag –

- Nagy baj –
- Ennek mondják? Nagy baj?
- Nem, de kihasználják
- A bajt?
- Buta. Azt, hogy éreznek.
- Jujj!
- Mindegyik azt akarja – érezzetek engem, hiszen belétek fonódtam, kapaszkodtam.
- És nem félnek?
- Mitől?
- Hát attól, hogy éreztetik magukat.
- Nem, tartják egymást
- Ha nem éreznének, ugye sírnának?
- Nem. Akkor mindegyik vigyorogna.-
- Okos vagy.
- Mint a hangok általában.-

A sötét – senki sem látta – élt. Magában hordozta az anyagot, a hangot – azokat, akikről beszéltek, és azokat, akik beszéltek.